

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Møllen

Citation: Gjellerup, Karl: "Møllen. Roman i 5 Bøger", i Gjellerup, Karl: *Møllen. Roman i 5 Bøger*, 1896, s. 486. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup03-shoot-idm140607019800368/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Møllen. Roman i 5 Bøger

Saaledes gjensaae Hanne den kjære, stille Plet, hvor hun nylig havde siddet med Jakob. Den havde mistet sin bortgjemte Dunkelhed, sin Klarhed, sin Fred: — rødtskinnende stod Hyldebuskene der, og Vandet var en bølgende Ildpøl, da de gamle smudsige og stive Seil blev kastede ud i det, og de to hvide Ænder — der nu var røde, som Alt hvad der ikke var sort Skygge — i forkrækket baskende Flugt foer op mellem Buskene.

Ankomsten af disse vaade Seil vakte en jubel i Gaarden, der et Øieblik overdøvede Luernes Bragen. Snart dækkede de i et dobbelt Lag hele det truede Stykke Tag, og hermed ansaas Slaget for at være vundet paa dette Punkt. Det havde staaet tvivlsomt, for yderst ude var Straaet just begyndt at ryge.

Men Dragemoers Virksomhed havde ogsaa udstrakt sig videre end til denne Hovedsag. Allerede mens Mølleren endnu var oppe paa Omgangen havde hun sendt de Første, der kom løbende fra Dragegaarden, ind i Karlekamret for at hente Senge og Madradser, Skabe og Klæder ud. Samtidig maatte Christian og strax derefter den hjemkomne Anders op paa Broloftet for at kaste saa mange Sække som muligt ned i Underkjørslen, hvor hjælpssomme Hænder greb fat og slæbte dem over paa den anden Side af Gaarden til det bjergede Gods

fra Karlekamret, som snart stod opstablet der som paa en Auktionsdag.

Opmuntrede ved dette Redningsværk var en Del Fremmede paa egen Haand brudt ind i Huset og havde givet sig til at redde Bohavet, der blev slæbt ud i Haven — for at det der kunde blive ødelagt, hvis der kom Øsregn (hvad man haabede og ventede). — Andre Gjenstande fandt hurtig Vei gjennem Vinduerne, hvorved de fleste blev slaaet i Stykker eller stærkt skamferede — kort sagt, man var nyttig paa mange Maader og gjorde hvad man kunde.

Men Ingen overkom dog saa meget som Dragen.

Det er sandt, at denne fortræffelige Gaardeier ikke underkastede sig paafaldende legemlige Anstrengelser — der var nok til det — men han saaes overalt, og hvor han ikke saaes, hørtes hans Røst, og der var i dens utrættelige Raab en god Del Opmuntring og Beroligelse for dem, der arbejdede spredt og uden Oversigt: for de forvissedes om at der var en ledende Aand, der havde sit Blik overalt og holdt alle Traadene i sin Haand, og de underrettedes om hvad der foregik andre Steder. »Hiv oh høi,« lød det, »op med Spanden . . . Bare herhen med Skabet, her er Plads til det! . . . Det var Ret, lad os faa de Sække paa det Tørre, det